

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. Q. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: K. N. N., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2024, č. j. OAM-16206-32/PP-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2024, č. j. 4 A 35/2024-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, a to pro důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž přijatelnost spatřuje v tom, že judikaturou Nejvyššího správního soudu doposud nebyla řešena přípustnost rozšíření žalobních bodů v rámci nařízeného soudního jednání. Kasační stížnost je přijatelná též z důvodu, že otázka výkladu a aplikace § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců je dosavadní judikaturou řešena rozdílně. Napadeným rozsudkem bylo rovněž zasaženo do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[4] Městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatel v rámci nařízeného soudního jednání uplatnil nové žalobní body, přestože pouze rozvinul a doplnil již uplatněnou argumentaci. Stěžovatel v rámci jednání reagoval na vyjádření žalovaného ohledně nedodržování povinnosti uložené mu trestním soudem nastoupit do výkonu práce u určeného zaměstnavatele a výkonu nelegální práce. K rozšíření žalobních bodů a uplatnění nových žalobních námitek proto nedošlo. Městský soud se nedostatečně vypořádal s nesprávnou aplikací § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců na případ stěžovatele. Žalovaný založil závěr, že je zde dáno důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, na tom, že se stěžovatel ve zkušební době uložené v rámci podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dosud neosvědčil. Tento závěr však odporuje judikatuře, dle níž je správní orgán při posouzení otázky existence aktuálního závažného narušení veřejného pořádku povinen zjišťovat všechny relevantní okolnosti způsobu života stěžovatele po spáchání trestné činnosti, včetně chování stěžovatele ve výkonu trestu odnětí svobody. Městský soud však na posouzení chování stěžovatele rezignoval a pouze aproboval závěr žalovaného. Postupoval tak v rozporu s judikaturou, jelikož napadený rozsudek vystavěl výlučně na trestní minulosti stěžovatele. Městský soud rovněž nesprávně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život stěžovatele, jeho manželky a dvou dcer. Dostatečně nezohlednil, že stěžovatel žije na území České republiky téměř 30 let, je zde plně integrován a žije českým způsobem života. Ve Vietnamu by musel svůj život budovat od začátku. Zamítnutí žádosti stěžovatele má fakticky stejný dopad jako správní vyhoštění, jelikož jakákoli další žádost o pobytové oprávnění bude s ohledem na jeho předchozí odsouzení pravděpodobně zamítnuta. Závěr o přiměřenosti zásahu nelze založit pouze na tom, že dcera stěžovatele je plnoletá, a tak již nevyžaduje přítomnost otce na území.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že stěžovatel se svým úmyslným jednáním dopustil závažné trestné činnosti v rámci organizované zločinecké skupiny, spočívající v opatrování a distribuci chemických látek za účelem jejich další distribuce do varen metamfetaminu po celém území České republiky, za kterou mu byl pravomocně uložen trest odnětí svobody v trvání 9 let. Dne 26. 10. 2023 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu se zkušební dobou do 26. 10. 2028. Při posouzení hrozby budoucího narušení veřejného pořádku ze strany stěžovatele žalovaný nevycházel jen z předchozího odsouzení stěžovatele, ale přihlédl ke všem relevantním okolnostem. Zejména hodnotil charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, dobu jejího páčání, dobu uplynulou od jejího spáchaní, ale též chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody a délku zkušební doby. Institut podmíněného propuštění sám o sobě nevypovídá o riziku dalšího protiprávního jednání a nezaručuje, že se stěžovatel skutečně napravil. Při podmíněném propuštění byla stěžovateli trestním soudem stanovena povinnost nastoupit do zaměstnání u konkrétního zaměstnavatele a v případě ztráty zaměstnání se zaevidovat na Úřadu práce. Stěžovatel však uloženou povinnost řádně nesplnil. Svým jednáním soustavně porušuje právní řád České republiky, a proto představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.

[6] K přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života lze uvést, že obě dcery jsou dospělé samostatné osoby, mají vlastní studijní a životní plány, na stěžovateli nejsou pobytově ani finančně závislé. Obě dcery jsou schopné fungovat bez stálé přítomnosti otce, jako tomu bylo po dobu, po kterou byl stěžovatel ve vězení. Stěžovatel se svými dcerami

pokračování

významně netráví čas, o dcery se může případně nadále starat jejich matka. Manželka má stále zaměstnání a již několik předchozích let byla schopná dcery finančně zajistit i bez přítomnosti stěžovatele, ty si rovněž můžou při studiu přivydělávat brigádami. Osobní přítomnost stěžovatele není nezbytná ani z jiných vážných důvodů, jeho omezený kontakt se členy rodiny je třeba chápat jako důsledek trestné činnosti stěžovatele. Stěžovatel má v zemi původu rodinné vazby, s matkou a bratrem je v telefonickém kontaktu. Z jeho tvrzení tedy nelze dovodit nemožnost realizace jeho života v zemi původu. Po zahlázení odsouzení si navíc může požádat o jiné pobytové oprávnění. Stěžovateli rovněž není zakázán pobyt na základě např. krátkodobých víz. Stěžovatel se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že namítaný zásah do soukromého a rodinného života lze považovat za přiměřený.

[7] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[10] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že judikaturou Nejvyššího správního soudu dosud nebyla řešena právní otázka, zda argumentace přednesená žalobcem poprvé až při jednání před krajským (zde městským) soudem představuje rozšíření žalobních bodů nebo rozvedení již uplatněných žalobních bodů. Tomu nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit, neboť se uvedenou otázkou ve své judikatuře opakovaně zabýval. Lze odkázat např. na recentní rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2024, č. j. 8 As 90/2023-60, v němž zdejší soud v bodu 22 uvedl, že „žalobce je oprávněn rozšířit žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby

(§ 71 odst. 2 s. ř. s.). *Lhůta pro podání žaloby tak neupravuje pouze možnost napadnout rozhodnutí správního orgánu žalobou, nýbrž současně zavádí koncentraci soudního řízení. Doplní-li proto žalobce v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. žalobu o nové, doposud nevznesené žalobní body po uplynutí lhůty pro její podání (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), správní soud k nim nemůže přihlížet. Po uplynutí lhůty pro podání žaloby je zásadně možné jen dále rozvíjet již uplatněné žalobní body. Rozšířit žalobu o zcela nový žalobní bod po uplynutí lhůty k jejímu podání pak je přípustné pouze tehdy, je-li povinností soudu přihlídnout ke skutečnostem či změnám právní úpravy, k nimž došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí v průběhu soudního řízení (například rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2024, č. 8 As 224/2023-64, bod 44).* “Totožnou otázku hodnotil zdejší soud též v rozsudcích ze dne 24. 4. 2013, č. j. 4 As 31/2013-31, ze dne 29. 1. 2014, č. j. 1 As 144/2013-46, a ze dne 19. 12. 2019, č. j. 2 As 105/2019-39.

[12] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu ověřil, že námitky, dle kterých a) trestní soud při uložení povinnosti žalobci nastoupit ve zkušební době do práce u určitého zaměstnavatele postupoval v rozporu s právními předpisy, b) z absence písemné pracovní smlouvy žalobce nelze dovozovat nelegálnost jeho současně vykonávaného zaměstnání, neuplatnil v žalobě (ani v jiném podání, které by bylo učiněno ve lhůtě pro podání žaloby). Tyto námitky stěžovatel poprvé vznesl až při jednání před městským soudem dne 27. 9. 2024. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. přitom lze rozšířit žalobu o nové žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která v daném případě uplynula dne 1. 8. 2024 (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s názorem městského soudu, že výše uvedené námitky představovaly nové, v běhu lhůty pro podání žaloby neuplatněné žalobní body, a městský soud se jimi proto nemohl zabývat. Argumentace nesprávným výkladem § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se sice skutečně objevuje již v žalobě, nemá však nic společného s argumentací, kterou přednesl právní zástupce stěžovatele až během jednání před městským soudem. Jde tak o samostatné nové žalobní body, a nikoliv o pouhé rozvinutí včas uplatněných žalobních bodů, jak tvrdí stěžovatel. Městský soud tak nezatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností, když se těmito opožděnými žalobními námitkami nezabýval.

[13] Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit ani tvrzení, že stěžovatel vznesl výše uvedené námitky až v reakci na vyjádření žalovaného. Nejednalo se totiž o novou argumentaci žalovaného, která by neměla předobraz v napadeném rozhodnutí správního orgánu (viz str. 10 rozhodnutí žalovaného). Stěžovatel tedy mohl těmito námitkami reagovat již na obsah rozhodnutí žalovaného v žalobě. Šlo tak o nepřípustné rozšíření žalobních bodů po koncentraci řízení podle § 71 odst. 2 s. ř. s. (bod 45 rozsudku č. j. 8 As 224/2023-64).

[14] K námitce, že městský soud nesprávně vyložil a aplikoval § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců na případ stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvádí, že i těmito otázkami se ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval. V této souvislosti odkazuje např. na rozsudek ze dne 13. 9. 2024, č. j. 5 Azs 133/2024-45, jakož i dřívější judikaturu v něm uvedenou. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by otázka výkladu a aplikace § 87e odst. 1 písm. f) byla judikaturou řešena rozdílně. Rovněž závěry městského soudu nejsou v rozporu s touto judikaturou. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje (viz bod 31 citovaného rozsudku), že ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců má výhradně preventivní, a nikoli sankční povahu. Předchozí protiprávní jednání žadatele samo o sobě ještě nepostačuje k tomu, aby byla žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu

pokračování

podle tohoto ustanovení zamítnuta. Někdejší trestná činnost ovšem v obecné rovině může být základem úvahy o tom, že žadatel i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pouze s tím se však žalovaný při posuzování uvedeného rizika spokojit nemůže. Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, bod 25). Žalovaný musí zvažovat mj. závažnost a povahu spáchaného trestného činu, jakož i další individuální aspekty daného případu, jako je např. předchozí bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, nebo jeho postoj k dosavadní trestné činnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, bod 31, a ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40, bod 23).

[15] V nyní posuzovaném případě vycházel žalovaný při posuzování existence důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku stěžovatelem zejména z toho, že stěžovatel na území České republiky opakovaně porušoval právní předpisy, a to přes uložené a vykonané tresty. V roce 2005 byl stěžovatel poprvé odsouzen za to, že nabízel k prodeji nelegální rozmnoženiny hudebních nahrávek a zvukově obrazových záznamů. V roce 2019 byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let za trestný čin pomoci k zvláště závažnému zločinu nedovolené výroby nebo jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Této závažné trestné činnosti se stěžovatel dopouštěl úmyslně v rámci organizované skupiny v průběhu několika let. Dne 26. 10. 2023 byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn se stanovenou zkušební dobou v délce trvání 5 let. Od jeho propuštění tedy uplynula dosud velmi krátká doba. V rámci podmíněného propuštění mu byla zároveň uložena povinnost nastoupit do zaměstnání u konkrétního zaměstnavatele a v případě ztráty zaměstnání se zaevidovat na Úřadu práce ČR. V průběhu správního řízení však bylo zjištěno, že stěžovatel do zaměstnání nenastoupil, ani se nezaevidoval na Úřadu práce, a namísto toho vykonával nelegální práci jinde pouze na základě ústní dohody.

[16] Na základě výše uvedeného nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit námitce stěžovatele, že žalovaný a městský soud založili závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, pouze na trestní minulosti stěžovatele. Žalovaný i městský soud hodnotili konkrétní skutkové okolnosti stěžovatelem páchané trestné činnosti, zejména charakter a závažnost páchané trestné činnosti, způsob zapojení stěžovatele, dobu páchání trestné činnosti, celkovou dobu strávenou výkonem trestu odnětí svobody, a dobu uplynulou od jejího spáchání. Zohlednili také to, že se jednalo o opakovanou trestnou činnost stěžovatele, která se vyznačovala stupňující intenzitou závažnosti. Rovněž se zabývali chováním stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody a délkou zkušební doby. Jako podstatnou okolnost přitom shledali, že stěžovatel nesplnil povinnost stanovenou mu při podmíněném propuštění z výkonu trestu a že porušoval právní předpisy svou nelegální prací. Žalovaný i městský soud dostatečně zjistili skutkový stav a zjištěné skutečnosti správně vyhodnotili. Dospěli přitom ke správnému závěru, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť opakovaně porušuje právní předpisy České republiky. Nejvyšší správní soud se s posouzením učiněným žalovaným i městským soudem zcela ztotožňuje.

[17] Na výše uvedeném závěru nemohou nic změnit ani námitky, že žalovaný založil závěr o existenci důvodného nebezpečí pouze na tom, že se stěžovatel ve zkušební době zatím neosvědčil, a při posuzování aktuálnosti hrozby narušení veřejného pořádku nepřihlížel k chování stěžovatele ve výkonu trestu odnětí svobody. S uvedenými námitkami se již řádně vypořádal městský soud v bodech 41 až 44 napadeného rozsudku, přičemž podrobně vysvětlil, proč je nepovažoval za důvodné. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje a pro stručnost odkazuje na podstatné části odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud neshledal závěry rozsudku městského soudu rozpornými se závěry rozsudku NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, na nějž odkazoval stěžovatel. Městský soud v bodech 41 a 42 napadeného rozsudku podrobně vysvětlil, v čem na skutkové odlišnosti nyní posuzovaného případu stěžovatele liší od případu řešeného v citovaném rozsudku a proč bylo v případě stěžovatele nutné aplikovat § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Za podstatnou odlišnost přitom považoval to, že žalovaný nerezignoval na zjišťování chování stěžovatele po spáchání trestné činnosti, a naopak se zabýval aktuálním chováním stěžovatele po jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

[18] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nedostatečně posoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, jeho manželky a dvou dcer. Otázkou přiměřenosti tohoto zásahu se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zabýval ve své judikatuře. Odkázat lze např. na rozsudek ze dne 19. 1. 2024, č. j. 8 Azs 240/2023-32, v němž zdejší soud uvedl, že „podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území ČR, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území ČR a intenzitu vazeb k domovskému státu. Zároveň zde platí přímá úměra: čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince (např. rozsudky NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 16, nebo ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59, bod 31).“

[19] Městský soud se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků podrobně a přezkoumatelně zabýval v bodech 46 až 55 napadeného rozsudku v souladu s výše citovanou judikaturou. Vycházel přitom z rozhodnutí žalovaného, který považoval za podstatné okolnosti, že obě dcery stěžovatele jsou dospělé státní občanky České republiky. Mladší dcera bude nastupovat na vysokou školu, starší dcera již na vysoké škole studuje a plánuje se přestěhovat do zahraničí. Obě dcery si příležitostně přivydělávají na brigádách, a jsou schopné se od rodičů osamostatnit. Dcery tak nejsou na stěžovateli závislé. O dcery se případně může nadále starat jejich matka (manželka stěžovatele), která tak činila po celou dobu, po kterou byl stěžovatel ve vězení. Manželka stěžovatele má stále zaměstnání a již několik předchozích let byla schopná dcery finančně zajistit i bez přítomnosti stěžovatele. Ani manželka tak není na stěžovateli materiálně závislá. Osobní přítomnost stěžovatele na území České republiky tak není pro jeho rodinné příslušníky nezbytná. Nebyly shledány ani žádné překážky pro vycestování stěžovatele do země původu. Městský soud uzavřel, že ačkoliv zamítnutí žádosti stěžovatele o přechodný pobyt představuje zásah do rodinného a soukromého života, nelze jej považovat vzhledem k okolnostem za nepřiměřený.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu. V daném případě převážil zájem státu na ochraně veřejného pořádku a předcházení kriminality nad právem stěžovatele na nerušený rodinný a soukromý život. V této souvislosti je třeba dodat, že ze správního spisu neplyne, a stěžovatel to ani netvrdil, že by se stěžovatelova manželka a jejich dcery na území České republiky bez přítomnosti stěžovatele ocitly ve zvlášť tíživé situaci. Dcery mohou na území nadále pobývat s matkou, a stěžovatel je může finančně podporovat ze země původu. Nic také nebrání tomu, aby dcery a manželka navštěvovaly stěžovatele v zemi původu, stejně jako stěžovatel může k jejich návštěvám na území využívat krátkodobého vízového pobytu.

[21] Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti, a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[22] Jelikož stěžovatel neměl v řízení úspěch a žalovanému nevznikly náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[23] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla, Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu